

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia — Nomer Wolulas

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nomer Wolulas

Kita saweg nimbang prajanjianipun Abram, lan dereng ngrembag unsur saking pameca-nipun Abram ingkang gadhah gandhèngan langsung kaliyan ayat-ayat pambuka saking kitab Yoel. Pameca-nipun Abram bab 400 taun pangawulan sesarengan kaliyan 430 taunipun Paulus ngasilaken struktur pameca ingkang salaras kaliyan 1290 taun ing Daniel 12:11. Pameca 1290 taun wonten ing ayat kaping sewelas punika inggih punika periode pameca omega saking garis 430 taunipun Abram lan Paulus. Kasunyatan punika minangka salah satunggaling unsur saking punapa ingkang kabikak ing dinten-dinten wekasan, ingkang misahaken tiyang wicaksana lan tiyang duraka.

Gandhèngan karo ramalan omega saka 430 taun iku ana pralambang “patang turun-temurun,” kang nandhani sawijining mangsa pangadilan sih-rahmat tumrap bangsa kang nyekel umaté Allah kang kapilih ana ing pangawulan. Kanggo Musa, iku Mesir; déné kanggo wong satus patang puluh papat èwu, kang ngidungaké kidungé Musa, iku sajarahé Amérikah Sarékat wiwit taun 1798 tekan angger-angger Minggu. Amérikah Sarékat, kang digambaraké minangka “kéwan bumi” ing Wahyu telulas, diwiwiti minangka cempé lan dipungkasi kanthi ngandika kaya naga. Yusuf, sawijining pralambang Sang Cempé, makili mangsa katentreman kang sawatara ana ing Mesir, nganti ana sawijining Firaun anyar lan pangawulan banjur diwiwiti. Mulané, bangsa kang kaadili ing turun-temurun kaping papat, kang tumrap Musa iku Mesir, yaiku Amérikah Sarékat. Wong-wong turahan kaadili nalika angger-angger Minggu, kaya kang dipralambangaké déning wewelak-wewelak kang pungkasané tumrap wong Ibrani nganggo getih ana ing cagak lawangé, lan sawisé iku tumrap bangsa Mesir ana ing Segara Abang. Yusuf lan Musa makili sawijining Firaun kang becik lan sawijining Firaun kang ala, kang tumrap Amérikah Sarékat iku wiwitané cempé, banjur naga.

Ramalan ukumé Abram ing turunan kaping papat nyakup kasunyatan yèn pungkasané mangsa kasempatan sih-rahmat lumaku kanthi bertahap, awit sajroning kasampurnané ramalan Abram déning Musa, ora mung mangsa kasempatan sih-rahmat tumrap Mesir kang katutup, nanging isih ana wektu kang kari kanggo wong Amori ngepaki cawane wektu kasempatan sih-rahmaté—sawisé Mesir ngepaki cawané. Segara Abang tumrap Mesir iku hukum Minggu tumrap Amérika Sarékat, lan banjur “saben nagara liyané ing saklumahing bumi” bakal “ngetutaké tuladha” Amérika Sarékat, kaya dene kaunéwakaké déning wong Amori sawisé katutupé mangsa kasempatan sih-rahmat pasca-Mesir.

Bangsa Amori iku salah siji saka sepuluh bangsa sing nandhani jagad saka bengawan Mesir nganti bengawan Babilon, ing prejanjiané Abram, lan mulané bangsa Amori makili

bangsa-bangsa ing donya, sing nutup mangsa pencobaané dhewe-dhewe minangka bangsa-bangsa, sawisé angger-angger Minggu ing Amerika Sarékat. Bangsa Amori iku pralambang Alkitab tumrap pangadilan sing nutup marang jagad, lan iku kelakon ing turunan katelu lan kapapat. Segara Abang iku pralambang tumrap nutupé mangsa pencobaan kanggo Amerika Sarékat, lan bangsa Amori makili bangsa-bangsa sing saya maju nutup mangsa pencobaané nganti mangsa pencobaan manungsa katutup. Mulané, bangsa Amori iku sawijining pralambang tumrap jaman krisis angger-angger Minggu wiwit ing Segara Abang nganti marang pambébasan angin saka wetan, nalika dalan pambébasan kabukak kanggo umaté Gusti Allah.

Nanging wecane Abram ora mung ngrembag bab generasi kaping papat sajrone pangerten bilih Amérika Sarékat iku Mesir, lan donya iku wong Amori, nanging sing luwih wigati, iku nempatake generasi umat Allah sing nyabrang Segara Abang minangka sawijining “generasi kaping papat.” Nalika kita ngudhari, apa sing bisa kita udhari, saka pangerten bab “patang generasi” ing langkah kapisan Abram saka telung langkah, kita bakal nimbang langkah kapindho lan katelu saka prasetyané Abraham. Langkah kapindho iku pasal pitulas, lan langkah katelu mesthi waé—pasal rong puluh loro.

Ing Daniel bab rolas, ana telung mangsa kenabian kang kapacak, lan kabèh iku nglambangaké wektu kenabian kang wus rampung ing taun 1844. Telung mangsa iku kabukak segelé ing dina-dina wekasan, lan telung mangsa iku nggambaraké tambahing kawruh kang tumiba marang umaté Allah ing dina-dina wekasan. Sang Kristus minangka Wong kang ngagem mori alus, ngaturaké kang kapisan saka telung mangsa kenabian iku ing ayat pitu, lan kanthi mengkonono Panjenengané nglajengaké sarujuking Panjenengané piyambak karo malaékat ing Wahyu sepuluh, kang jumeneng dudu ing sadhuwuring banyu, nanging ing sadhuwuring bumi lan sagara.

Lan malaékat kang dakdeleng ngadeg ing sadhuwuring segara lan ing sadhuwuring bumi iku ngangkat tangané marang swarga, sarta supaos demi Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, kang nitahaké swarga lan sakèhé isiné, lan bumi lan sakèhé isiné, lan segara lan sakèhé kang ana ing njeroné, yèn ora bakal ana wekdal menèh. Wahyu 10:5, 6.

Ing ayat pitu saka pasal rolas, wong kang ngagem mori iku uga sumpah demi Panjenengane kang gesang ing salawas-lawase.

Lan aku krungu wong kang ngagem mori alus, kang ana ing sadhuwure banyuning kali iku, nalika ngangkat tangané tengen lan tangané kiwa marang swarga, lan sumpah demi Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, manawa iku bakal kalakon sajroning satunggal mangsa, rong mangsa, lan saporoning mangsa; lan manawa piyambakipun wus ngrampungake nyarèkaké kakuwatané umat suci, samubarang prakara iki kabèh bakal katuntasan. Daniel 12:7.

Kita dipunparingi pawartos lumantar inspirasi bilih garis wangsit ingkang sami, ingkang kacathet wonten ing kitab Daniel, lajeng dipunpendhet malih wonten ing kitab Wahyu, lan pangertosan Millerite nedahaken bilih kalih katerangan punika minangka

perangan-perangan ingkang sejajar ngenani Kristus. Kristus minangka Malaekat ingkang nyekel kitab alit, ingkang nandhani pungkasanipun panrapan wekdal wangsit ing taun 1844 wonten ing kitab Wahyu; lan Kristus minangka Wong ingkang ngagem lenan wonten ing kitab Daniel, ingkang nandhani bilih nalika angger-angger Minggu wonten ing Amérikah Sarékat dumugi, sedaya kaélokkan saking wahyu pungkasanipun Daniel badhé rampung. Ing sajroning sajarah suci punika, ingkang ndhisiki lan ngancik pucakipun wonten ing angger-angger Minggu, umatipun Allah badhé kabuyar salebetipun satunggaling mangsa ingkang dipunlambangaken déning pralambang 1260. Mangsa kabuyaran ingkang ndhisiki angger-angger Minggu punika kapratelakaken wonten ing Wahyu pasal sewelas, ing pundi Musa lan Elia dipunpateni lan tetep pejah wonten ing margi salebetipun tigang dinten satengah, ingkang dados pralambang 1260.

Ing ayat pitu, wong kang ngagem léna alus mratélakaké yèn nalika panyebaran kakuwatané umat suci wis ngrampungé telung setengah dina iku, “kaélokkan-kaélokkan” kang nempuh umaté Allah ing dina-dina pungkasan bakal rampung. Kita nutup artikel pungkasan kanthi komentaré Sister White ngenani Zakharia bab telu. Ukara kapisan nyatakaké, “Wahyuné Zakharia bab Yosua lan Sang Malaékat katrapaké kanthi kakuwatan kang mligi tumrap pengalaman umaté Allah ing adegan-adegan panutuping dina gedhé pangruwatan dosa.” Ing bab iku, lan ing komentar ilhamé Sister White tumrap bab kasebut, satus patang puluh papat éwu iku yaiku “wong-wong kang dianggep nggumunaké.” “Kaélokkan-kaélokkan” ing wahyu pungkasané Daniel kang dirampungaké déning undhang-undhang Minggu, yaiku “kaélokkan-kaélokkan” kang ana gandhèngané karo panyegelan umaté Allah.

Daniel bab rolas maringi pepadhang kang nyegel wong satus patang puluh papat ewu ing dina-dina wekasan. Pepadhang iku kaperlambangake déning telung periode kenabian, kang kabèh wus diidentifikasi lan diteguhaké minangka kayektèn sajroning sajarah Millerit. Telung periode iku katampilaké ing telung ayat lan dadi telung pilar kang nyangga struktur kayektèn. Struktur kayektèn iku disangga déning sawijining proses telung langkah. Proses telung langkah iku, sajroning petikan sangang ayat (4–12), kaperlambangake déning telung ayat kang nampilaké wektu kenabian. Telung periode kenabian iku, manawa dicedhaki saka pamahaman dhasar Millerit, ngasilaké telung periode simbolis kang ditetepaké selaras karo pamahaman Millerit, nanging ora nerapaké unsur wektu.

Telung kurun wektu iku dumunung ana ing njeroné péranganing Kitab Suci sing piyambak nemtokaké “prosèsing pamedharan sing kasegel—lan banjur dibukak segelé,” kalebu gambaran biblikal klasik bab sawijining prosès panggodhèn kaping telu. Sangang ayat sing diwiwiti nalika Daniel didhawuhi ngegel kitabé, yaiku ayat-ayat sing padha ing ngendi telung kurun wektu iku dipratélakaké, lan ing sangang ayat mau prosès panyucèkaké sing kalakon nalika kayektèn dibukak segelé diandharaké minangka “disucèkaké, diputihaké, lan dicobak.” Telung kurun wektu ing telung ayat iku minangka tambahing kawruh, ing wektu wekasan, ing jaman pungkasan, sing makili prosès panggodhèn lan panyegelan pungkasan tumrap umat prajanjiané Allah. Sajarah iku minangka papan ing ngendi “kaélokkan-kaélokkan” simbolis sing tumiba marang umaté Allah ing jaman pungkasan

dipratélakaké. Sumangga maos alinéa iki sapisan manèh.

Telung mangsa, ing telung ayat sajroning pérangan sangang ayat iku, makili puncaké kitab Daniel, lan puncak kang diwakili ana ing kono iku puncaké garis ramalan internal; iku crita bab carané sawijining watu “katatah” metu saka sawijining gunung, tanpa tangan, kang dadi crita bab sisan. Garis internal iku diwakili ing pasal sepuluh lan rolas, lan puncaké garis ramalan eksternal ana ing ayat-ayat panutup pasal sewelas, lan sawetara ayat kapisan saka Daniel rolas.

Telung wektu iku uga minangka pucaking wahyu-wahyu saka paseksèn kali Ulai lan Hiddekel, lan telung ayat iku nyakup sawijining wektu profetik kang makili kasampurnaning pungkasan saka ramalan wektu prejanjian kang maringi Abram lan Paulus dadi para saksi. Gusti Yesus, minangka Wong kang ngagem mori alus, ana ing ayat pitu, lumampah ana ing sadhuwuring banyu. Ing ayat sewelas ana loro swara, kang uga dadi swaraning Kristus; Abram lan Paulus jumeneng kanggo menehi paseksèn. Ing ayat rolas, sajarah panyegelan umaté Allah diwakili, awit wong satus patang puluh papat ewu iku para prawan, lan para prawan ngalami pasemon bab sepuluh prawan, lan berkah ing ayat rolas iku tumrap wong-wong kang ngentèni. Wong-wong kang ngentèni ing pasemon iku, lan kang “kabegjan,” yaiku wong-wong kang nampa sandhangan kang marengake wong-wong mau lumebu ing pestha palakraman, nalika lawang wis katutup.

Ing ayat pitu, Gusti Yesus lumampah ing sadhuwuring banyu, kang njalari rasa wedi, nanging Pétrus netepaké kanggo pracaya lan wiwit lumampah sarta ngluhuraké Gusti Allah, nanging Pétrus asring dados pralambang tumrap kaloro golongan, lan kamulyan mau malih dados wedi maneh, nalika wekdal pangadilanipun sampun dumugi. Perangan kapisan kang dumunung ing ayat pitu makili pekabaraning malaékat kapisan. Gusti Yesus wonten ing sadhuwuring toya, minangka pralambang rasa wedi lan malaékat kapisan. Salajengipun Gusti Yesus nandhani satunggaling mangsa nalika Panjenenganipun badhé ngluhuraké umatipun sadèrèngipun pangadilan bab angger-angger Minggu. Katelu unsur saking telung malaékat kabèh wonten ing sajroning ayat pitu, awit ayat pitu punika ayat kapisan saking telung ayat kang makili telung malaékat.

Ayat sewelas nyedhiyakake sawijining “pangloroan” lumantar paseksèn omega-né marang swara alpha saka Abram lan Paulus. Swara-warané sing “dipangloroni” iku manunggal kanggo nglairaké wangsit wekdal prejanjian, lan ayat sewelas netepaké wangsit iku minangka omega, kanthi nandhani mangsa kenabian sing pungkasané kalawan rubuhipun Babil ing taun 1798, lan kanthi mangkono dados pralambang tumrap rubuhipun Babil nalika Mikhael jumeneng ing akhir jaman. Ing ayat sewelas kita manggihi pangloroan para nabi, lan sawijining mangsa sing nglambangaké loro rubuhipun Babil, saéngga makili piwulangé malaékat kapindho sing ngumumaké menawa, “Babil wis rubuh wis rubuh.”

Ayat pitu punika minangka pekabaran malaékat kapisan, lan ayat sewelas punika pekabaran malaékat kapindho, lan ayat rolas, ingkang punika Daniel 12*12 utawi Daniel 144, nyariyosaken bab pambédan antawisipun tiyang wicaksana lan tiyang bodho, ingkang

kalampahan wonten ing proses pangadilan ingkang dipunwatesi kanthi kawujudan watak ing mangsa krisis pangadilan. Ayat rolas punika pekabaran malaékat katelu ingkang nandhesaken kadospundi jagad kabagi dados kalih golongan, lan pasangan saking gambaran lahiriah malaékat katelu ngenani pambagian punika piyambak, punika pambagian batiniah saking malaékat katelu ingkang kaambaraken wonten ing ayat rolas. Ayat pitu, sewelas, lan rolas punika pekabarane tiga malaékat, lan ayat-ayat punika minangka pepadhang ingkang kabikak meteraiipun wonten ing dinten-dinten pungkasan. Kabikaking meterai saking tiga ayat punika wonten ing dinten-dinten pungkasan selaras kaliyan Wahyu pasal sedasa.

Kristus minangka malaékat kang gagah prakosa, uga minangka Singa saka taler Yehuda ing bab sepuluh, sesambat kaya “singa” lan gejerane ngasilaké pitung gludhug kang kaségel, kaya déné ing Daniel bab sepuluh. Iku pérangan-pérangan kang sajajar. Awit saka iku, telung mangsa ing bab rolas uga iku pitung gludhug ing Wahyu sepuluh.

“Pitu gludhug” kuwi mung minangka ungkapan liya tumrap Kristus minangka Alfa lan Omega, amarga pralambang utama saka “pitu gludhug” iku yaiku manawa pratandha kasebut nggambarake “pangrincèning prastawa-prastawa” kang dumadi wiwit taun 1798 nganti 1844, kang diambali ing “prastawa-prastawa ing tembe” sing “bakal kawedhar manut tatanané” ing sajarahé wong satus patang puluh papat ewu. Mulané, “pitu gludhug” iku minangka pralambang Alfa lan Omega; Panjenengané kang uga wiwitan lan wekasan; kang kapisan lan kang pungkasan, dhasar lan Padaleman Suci; watu pojok lan watu pucak—pitu gludhug.

Pepadhangé telung mangsa simbolis ing Daniel rolas kudu selaras karo pepadhangé pitu gludhug, awit loro-loroné iku garis kenabian sing padha. Ing mangsa kapisan, Kristus ngangkat kaloro astané marang langit, kaya Panjenengané ngangkat siji asta ing Wahyu sepuluh. Ing Wahyu sepuluh, astané dados pralambang pungkasaning panganggoné wektu kenabian, minangka tandha perpindhahan saka mangsa-wektu kenabian dadi mung mangsa kenabian waé. Perpindhahan paugeran kenabian utama sing dipigunakaké déning para Millerit iku dipralambang déning perpindhahan gedhé saka harfiah tumuju rohaniah ing jamané Kristus.

Rasul Paulus kawungokaké kanggo netepaké paugeran nabi sing utama kang gegandhèngan karo garis kenabian sawijining umat pilihan. Ing wiwitan banget Israèl kasukman, sawijining paugeran nabi sing utama ditetepaké, kang mratélakaké manèh hakekat prajanjian iku dhéwé. Wiwit nalika iku, supaya dadi anak Abraham, wong kudu dadi anak Abraham lumantar iman, dudu lumantar getih. Prinsip kenabian iku dipasrahaké utamané lumantar pena Paulus, kang ing prakara iki nggambaraké Kristus ing Wahyu pasal sepuluh, ngowahi lan mungkasi panrapan kenabian bab wektu ing taun 1844.

Prajanjian kaliyan manungsa dipralambangaké déning pelangi, lan Prau Nuh nglambangaké sawijining mangsa wektu, sadurungé lan sawisé banjir, nalika durung ana umat pilihan kang katandhani kanthi cetha. Panggilan Abraham nglambangaké owah-owahan gedhé lan wigati

ing sesambetan profetik antarané Allah lan manungsa. Prajanjian kang katindakaké kaliyan Abraham nglambangaké sawijining owah-owahan gedhé ing garis sajarah prajanjian, lan kanthi mangkono iku ngetipifikasi owah-owahan gedhé saka harfiah marang rohani ing jaman Paulus, lan saka panganggon wektu marang tanpa panganggon wektu ing taun 1844.

Panggeseran kapisan ing prajanjian Allah karo manungsa yaiku Taman, lan owah-owahan sing cetha kang katetepake yaiku larangan tumrap wit panguripan, lan iku uga ngasilake owah-owahan sandhangan, saka pepadhang kasukman dadi kulit cempé kang nyata. Panggeseran ageng sabanjuré ing sajarah prajanjian yaiku banjir, kang diwakili déning Nuh, kaya Adam uga makili panggeseran ageng kapisan ing prajanjian. Sawisé iku ana panggeseran marang sawijining bangsa pilihan lumantar Abram, kang nuntun marang Musa, sing ngenalake prinsip-prinsip kenabian yèn sedina makili setaun. Prinsip iku tetep sah nganti taun 1844, nalika ana panggeseran ageng liyané ing prajanjian. Ing jaman-jaman ageng sajarah prajanjian, tansah ana panggeseran ageng ing sawijining prinsip saka Sabda kenabian Allah. Panggeseran iku sajroning sajarahé wong satus patang puluh papat ewu yaiku yèn Alfa Omega iku Kaleresan. Alfa lan Omega iku prinsip yèn pungkasan tansah digambarake nganggo wiwitan ana ing Sabda Allah. Kang kagandheng karo prinsip alfa lan omega iku, yaiku struktur telu-lapis saka tembung Ibrani “kaleresan.”

Panggeseran kenabian kang wigati sajroning sajarahing para sisaning umat kaawakili kanthi langsung ana ing saben sajarah prajanjian kang wigati, lan mangkono uga ana ing garis-garis kayektèn liyané. “Kunci” kang dipasrahaké marang Eliakim ing Yesaya 22:22 iku kunci kang padha karo kang kaparingaké marang Pétrus ing Panium ana ing Matius nem welas. Kunci mau kaparingaké marang pasamuwan Filadelfia, lan William Miller iku wong kang kaparingi kunci kang ndadèkaké dhèwèké bisa nyambung karo asas sedina tumrap setaun kang wis kacathet déning Musa sajroning sajarah Musa, kang dados pralambang tumrap sajarahing para Millerit. Sesambungané Miller karo wangsité Musa kaawakili déning sesambungané Paulus karo wangsité Abram. Lan yagéne Miller ora kuduné nyambung karo Musa, déné kawilujengané Musa ana ing sajroning pethi wus nyambung karo kawilujengané Nuh ana ing sajroning pethi supaya ngiket loro-loroné prajanjian mau bebarengan. Panggeseran-panggeseran ing panrapan kenabian kang diwiwiti ing Éden nandhakaké yèn sawijining pambabar pepadhang kenabian kang wigati kaenali ana ing sajarahing umat prajanjian pungkasan—satus patang puluh papat éwu. Aku negesi yèn panggeseran kenabian kang wigati iku kaawakili déning pitu gludhug, kang kagandhèng kanthi langsung karo telung wektu ing Daniel bab rolas, lan iki mung bisa kaenali nalika nerapaké asas alfa lan omega ing lumampahing line upon line kang jejeg ing dhasaring susunan kayektèn telung-undhakan.

Ing ayat-ayat sing langsung ndhisiki pawarta manawa “wektu wis ora ana maneh,” Kristus ngenalake pitu gludhug, kang, kaya dene kayektèn-kayektèn ing Daniel rolas, dipatrapi segel. Konteks tumrap wong nganggo mori alus sing ngangkat tangan loro ing pasal rolas yaiku pambukane segel kitab Daniel, lan konteks tumrap Kristus Sang Singa ing Wahyu sepuluh yaiku panyegelan pitu gludhug. Sister White nyarujukake panyegelan pitu gludhug

iku karo panyegelan kitab Daniel.

“Sawisé pitung gludhug iki ngucapaké swarané, dhawuh kasebut tumeka marang Yohanes kaya marang Daniel gegayutan karo kitab cilik iku: ‘Segelana samubarang kang wis diucapaké déning pitung gludhug iku.’ Iki ana gegayutané karo pratélaning prakara-prakara ing tembé mburi kang bakal kawedhar miturut urutané.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 971.

Pitu gludhug iku katetepaké déning Wahyu sepuluh lan Rohing Ramalan sarta déning sajarah para Millerit wiwit taun 1840 nganti tekan 1844, kang diulangi manèh ing sajarahé wong satus patang puluh papat ewu. Ing pethikan kang padha iku kasebut, “Pepadhang mligi kang kaparingaké marang Yokanan lan kaandharaké ing pitu gludhug iku minangka sawijining gegambaran bab prastawa-prastawa kang bakal kalakon ing sangisoré piwelilinging malaékat kapisan lan kapindho. Iku ora luwih becik manawa umat padha mangertèni prakara-prakara iki, awit pracayané mesthi kudu diuji. Miturut tatananing Allah, kayektèn-kayektèn kang paling nggumunaké lan luwih maju bakal diwartakaké.” Para Millerit ora mangertèni yèn dhèwèké bakal ngadhèpi rong kuciwa, awit kurangé pangertèn iku pancèn dirancang kanggo nguji wong-wong mau. Para Millerit ora nyana ana “kayektèn-kayektèn kang luwih maju”, tegesé, dhèwèké ora ngarep-arep ana “owah-owahan nabi-nabèn kang gedhé” ing sajarah prajanjian.

Sanadyan “ora dadi sing paling becik tumrap” umat Millerit “supaya padha mangertèni prakara-prakara iki,” satus patang puluh papat ewu diuji nganggo sajarah sing padha, nanging dudu amarga kanthi tanpa salah paham marang sajarah iku, nanging amarga ora mangertèni sawijining sajarah sing pancèn diprayogakake supaya kowe ngerti. Iku ujian sing padha, mung dibalèkaké. Yokanan ing Wahyu pasal sepuluh, kawitan lan utamané nglambangaké satus patang puluh papat ewu, lan mung ing pangertèn kapindho nglambangaké gerakan Millerit saka malaékat kapisan lan kapindho. Iki katon cetha nalika kowe ndeleng bilih Yokanan wis diwènèhi pawartos sadurungé bab mangané kitab cilik iku, manawa iku bakal legi banjur pait. Ora dadi sing paling becik tumrap wong-wong Millerit supaya padha mangertèni apa tegesé iku, nanging Yokanan nglambangaké sawijining umat sing wis mangertèni sadurungé apa sing kelakon nalika wong-wong Millerit mangan kitab cilik iku.

Lan aku marani malaékat iku, sarta matur marang dhèwèké, “Wènèhana aku kitab cilik iku.” Banjur dhèwèké ngandika marang aku, “Jupuken lan panganan iku; iku bakal ndadèkaké wetengmu pait, nanging ana ing tutukmu bakal legi kaya madu.” Aku banjur njupuk kitab cilik iku saka tangané malaékat mau lan dakpangan; lan ana ing tutukku legi kaya madu: nanging sasampuné dakpangan, wetengku dadi pait. Wahyu 10:9, 10.

Yokanan wus diparingi pawartos sadurunge ngenani pengalaman pait-lan-manis wiwit taun 1840 nganti 1844, yaiku sajarah kang kaandharake ana ing pasal sepuluh. Pengalaman iku, kang kagambar kanthi cetha banget ana ing ayat sanga lan sapuluh, uga kanthi tetela kacethakaké ana ing ayat loro nganti papat.

Lan ing tangane ana kitab cilik kang kabukak; lan piyambakipun nancepaké sikil tengenipun ing segara, lan sikil kiwaipun ing bumi, banjur sesambat kanthi swara sora, kados singa nggero; lan sawisé piyambakipun sesambat, pitu gludhug ngucapaké swarané. Lan nalika pitu gludhug mau wus ngucapaké swarané, aku meh arep nulis; nanging aku krungu swara saka swarga ngandika marang aku, “Segelana apa kang wus diucapaké déning pitu gludhug iku, lan aja koktulis.” Wahyu 10:2-4.

“Pitu gludhug” nglambangaké “sawijining panggambaran runtuting prastawa-prastawa” kang bakal kalakon ing sangisoré malaékat kapisan lan kapindho, lan uga “prastawa-prastawa ing tembé kang bakal dicethakaké manut urutané.” “Pitu gludhug” nggambaraké kayektèn menawa sajarahé wong-wong Millerite kaulang manèh ing sajarahé wong satus patang puluh papat ewu, lan kayektèn-kayektèn kang kabukak segelé nalika wekasaning jaman wiwit taun 1798 lan salajengipun, nggambaraké pambukakan segel kayektèn ing dina-dina pungkasan umat Allah. Gusti Yesus ing Wahyu sepuluh selaras karo Gusti Yesus ing Daniel rolas. Ing loro-loroné pérangan mau, panyegelan lan pambukakan segel kayektèn panggodhèn ing dina-dina pungkasan kaandharaké.

Sawenèh wong bisa waé mbantah yèn Gusti Yésus ingkang ngandika ana ing ayat pitu, nanging Gabrièl ingkang ngandika marang Dhanièl ana ing ayat sewelas lan rolas; nanging uga bisa dingertèni yèn Gusti Yésus ingkang ngandika ana ing katelun perangan mau. Ing salah siji sisihing prakara punika, punika swaraning Kristus ingkang ngandika lumantar Dhanièl, lan telung mangsa kenabian ing bab rolas punika minangka pangandikané Kristus, lan Panjenengané ngetokaké telung mangsa punika ana ing tatananing kayektèn. Katelu mangsa punika kabèh kasegel, saéngga ndadèkaké sawijining pralambang rangkep telu kang siji.

Ayat kapitu ngrembag rampunge kaelokan-kaelokan iku, kanthi ngenali pakaryan pungkasaning Kristus ing Papan Maha Suci nalika Panjenengané mbusak dosa-dosané lan masegel wong satus patang puluh papat ewu. Ayat kapisan ngenali “kaelokan-kaelokan” iku, lan ayat pungkasan saka telung ayat mau uga ngenali “kaelokan-kaelokan” iku minangka wong-wong kang rahayu merga ngenteni lan ngalami sawijining kuciwa kang kapisan. Wektu ing tengah ngenali pambrontakaning manungsa sajroning krisis undhang-undhang Minggu, nalika uga ngenali mangsa kang nuntun menyang undhang-undhang Minggu minangka mangsa panyawisan tumrap wong satus patang puluh papat ewu. Kabèh ayat mau kanthi langsung ngenali “apa kang bakal tumiba” marang umaté Daniel “ing dina-dina wekasan.” Kateluné padha nyariosaken tema panyucekané wong satus patang puluh papat ewu. Mangsa kang kapisan selaras karo mangsa kang katelu, lan mangsa ing tengah nggambarake pambrontakaning saindenging jagad nalika padha maju menyang Armagedon.

Manawa telung mangsa iku uga minangka pitung gludhug, mula telung ayat mau kudu netepake “prakara-prakara kang bakal kalakon, kang bakal [diandharake] manut runtutane,” lan “prakara-prakara kang bakal kalakon” iku bakal selaras karo “gambaran prakara-prakara kang kalakon ana ing sangisoré malaékat kapisan lan kapindho” wiwit taun

1840 nganti 1844. Ana sawetara kayekten kang wis ditampa déning gerakan iki sing cetha béda karo pangerten para pionir, nanging kabèh kayekten mau sarujuk karo pangerten para pionir. Wis ana owah-owahan nubuat sing gedhé saka golongan Millerit nganti sapréné. Prinsip sedina kanggo setaun iku tuladha klasiké, nanging isih ana liyané. Tuladha sawijining owah-owahan nubuat sing gedhé katuduh ana gegayutané karo pitung gludhug.

Sawisé Yohanes dipangandikani ing ayat pungkasan bab sepuluh yèn dhèwèké kudu medhar wangsit maneh, mangkono negesaké yèn sajarah ing bab sepuluh nggambarake loro-loroné, yaiku gerakan kaum Millerit lan golongan satus patang puluh papat éwu, dhèwèké banjur diparingi teken kanggo ngukur Padaleman Suci, nanging dipangandikani supaya ora ngukur platarané.

Lan kaparingake marang aku sapotong glagah kang kaya teken; lan malaékat iku ngadeg, ngandika, Tangia, lan ukura Padalemané Allah, lan mesbané, sarta wong-wong kang padha nyembah ana ing kono. Nanging plataran kang ana ing njabané Padalemané iku tinggalna, lan aja kokukur; awit iku wis kaparingaké marang bangsa-bangsa liya: lan kutha suci bakal diidak-idak déning wong-wong mau patang puluh loro sasi. Wahyu 11:1, 2.

Nalika ngukur padaleman suci sawisé 1844, Yohanes didhawuhi supaya nyingkiraké bangsa-bangsa liya kang digambaraké minangka plataran njaba. Gambaran iki ing taun 1844 nandhakaké yèn Allah nembe milih sawijining pangantèn prajanjian anyar, lan nalika kuwi banjur katetepaké sawijining pambédan antarané pangantèné lan plataran njaba. Sister White kanthi cetha nerangaké yèn plataran njaba iku makili bangsa-bangsa liya, lan padaleman suci iku umat pilihané Allah; cukup maos bab, *The Outer Court*, ing *The Desire of Ages*.

Yokanan lagi nggambarake kaum Millerit, sing ing taun 1844 nembé dadi umat pilihaning Allah. Sawijining bedanipun dipasang antarané kaum Millerit, sing nembé ngalami pawarta kang pait-manis, lan péranganing jagad Kristen liya sing mung ngakoni, kang dipralambangaké minangka bangsa-bangsa kapir.

Dhasar iku dipasang wiwit taun 1840 nganti kuciwa pisanan, lan padaleman suci iku rampung sajrone pangumuman Panguwuh Tengah Wengi. Banjur rawuh kuciwa gedhe, lan Yohanes didhawuhi tangi lan ngukur, nanging bangsa-bangsa liya ditinggal. Yohanes nggambarake pambukaning pangadilan, lan marga saka iku ilham nerapake pangukure Yohanes ing ayat-ayat kasebut minangka pralambang pangadilan panyelidikan. Apa sing nembe kita aturake bab Yohanes minangka pralambang pangukuran iku selaras karo pangerten Adventis sing lumrah, nanging ing gerakan iki, ana owah-owahan pangerten sing gedhe ngenani pralambang kasebut.

Selaras karo pangerten kaum Millerit, kita banjur weruh manawa ing sajroning sajarah kaum Millerit, kaya sing digambarake déning Yohanes ing pasal sepuluh, uga ana sawijining pratélan nabi ngenani sawijining gerakan sing sajajar, kang bakal dadi satus patang puluh papat éwu. Kita mangertèni manawa manawa ukuran-ukuran saka sajarah Millerit dijupuk,

lan wektu bangsa-bangsa liya ditinggalaké, kita bisa ndeleng Padaleman Suci sing lagi diukur déning Yohanes.

Kita nemoni bilih salah satunggaling ramalan wekdal 2520 taun pungkasanipun dumugi ing 1798 lan satunggalipun malih ing 1844, saéngga nglairaken satunggaling mangsa patang dasa enem taun ingkang sajroning punika Sang Kristus yasa padaleman Millerite. Yokanan nandhesaken bilih plataran punika para bangsa sanès, lan wonten satunggaling “wekdalipun para bangsa sanès” ingkang sipatipun kenabian.

Lan wong-wong mau bakal tiba déning landheping pedhang, lan bakal digawa dadi tawanan menyang sakehing bangsa; lan Yérusalèm bakal diidak-idak déning para bangsa liya, nganti mangsané para bangsa liya kapenuhan. Lukas 21:24.

“Tetepangan” para bangsa liya iku awujud jamak, lan makili loro mangsa nalika Israel lahiriah lan Israel rohaniah padha diinjak-injak. Sing pungkasan saka loro wektu panginjak-injakan mau—yaiku paganisme kang banjur diterusaké déning kepausan—rampung ing taun 1798. Sanadyan ana apa waé kang bisa diklaim, “tetepangan para bangsa liya” iku rampung ing taun 1798, bebarengan karo tekane malaékat kang kapisan. Yohanes kuduné miwiti ngukur ing taun 1798, lan ora sadurungé iku. Panjenengané dipasangaké ing sajarah taun 1844, mula nglirwakaké mangsa sing rampung ing taun 1798 iku tegesé nglirwakaké pelataran, lan kanthi mangkono kowé mbabaraké patang puluh enem taun nalika Padaleman Suci Millerit diadegaké déning Utusaning Prejanjian. Akeh bebener kang gegandhengan dijupuk saka penerapan iki, nanging aku mung migunakaké iki minangka tuladha pepadhang kang béda karo pamahaman para perintis, nanging iku pepadhang sing ora mbantah bebener-bebener asliné, nanging wis ora nerapaké wektu manèh.

Kasunyatan mligi punika sampun dipunmangertosi sadèrèngipun 9/11, nanging satemenipun dipuntetepaken kanthi jero sasampunipun 9/11. Kasunyatan bab Yohanes ngukur Padaleman Suci boten saged dipunpishahaken saking pitung gludhug, awit punika perangan wacana ingkang sami. Wonten satunggaling kasunyatan ngenani penerapan pitung gludhug ingkang dipunsegel ngantos dumugi mangsa nalika “kaajaiban-kaajaiban” ing Daniel pasal rolas kalampahan. Penerapan “pitung gludhug” ingkang kabikak segelé sasampunipun Juli 2023 cocog kanthi sampurna, utawi langkung trep menawi kula ngendika bilih punika nglengkapi telung ayat Daniel rolas kanthi cara ingkang jero sanget.

Suster White migunakaké tembung complement, dudu tembung compliment, kanggo njlènrèhaké sesambetan antarané kitab Daniel lan Wahyu. Complement, kang tegesé “nggawa marang kasampurnan,” iku sing ditindakaké déning loro kitab kenabian mau tumrap siji lan sijiné. Pitu gludhug, nalika dibukak segelé ing Daniel pasal rolas sawisé Juli 2023, nggawa pesen ing sajroningé menyang kasampurnan. Sing mbukak pitu gludhug iku yaiku prinsip alfa lan omega sesarengan karo struktur kayektèn.

“wektu-wektu” para bangsa liya kaestokake ing taun 1798, lan punika nglambangake kalih mangsa, saben-saben 1260 taun, nalika paganisme lan lajeng kapapalan ngidak-idak

pasucèn lan bala. Nalika ngukur padaleman suci, kita kaparingi parentah supaya ninggal pelataran njaba, lan pelataran punika ngantos dumugi taun 1798, nanging sasampunipun 1844, wekdal sampun boten wonten malih. Ing jaman sapunika, 1260 taun punika namung nglambangake satunggaling mangsa wekdal ingkang mratelakake pambédan antawisipun padaleman suci lan pelataran. Awit saking punika, wiwit tanggal 18 Juli 2020 ngantos Juli 2023, pangidak-idakan punika sampun kalampahan. Kangge ngukur padaleman suci ing jaman sapunika, sesarengan kaliyan pitu gludhug ingkang nglambangake satunggaling delineasi prastawa-prastawa ingkang kalampahan wonten ing sangandhaping pawartosé malaékat kapisan lan kapindho, punika pakaryan ingkang dipasrahake dhateng Yokanan. “Pakaryan kita ingkang ageng” punika “nggabungake” pawartos telung malaékat, makaten ngenali satunggaling pakaryan nabi ingkang dereng nate kalampahan ing sajarah perjanjian sadèrèngipun, lan ing sapunika ugi arang sanget kalampahan. Nalika kita ninggal pelataran njaba ingkang nglambangake wektu-wektuné para bangsa liya, kita saèstu sami ninggal 1260 taun panganiaya kapapalan ingkang pungkasanipun rampung ing wekdal wekasan ing taun 1798.

Padaleman suci kang diadegaké sajroning patang puluh nem taun ing sajarah Millerit nunjukaké sawijining padaleman suci kang diadegaké wiwit Juli 2023 nganti sadurungé undhang-undhang Minggu. Sajarah iku yaiku mangsa pitu gludhug, “prakara-prakara kang bakal kelakon,” kang “bakal”, dudu bisa uga, “dicethakaké manut urutané.”

Nalika kita nggabungaké sajarahing malaékat kapisan karo sajarahing malaékat kapindho, kita nemokaké yèn sajarah iku diwiwiti kanthi sawijining kuciwa alfa lan dipungkasi kanthi sawijining kuciwa omega. Nalika kita nyelararakaké pratandha-pratandha dalan kenabian ing sajarahing malaékat kapisan wiwit taun 1840 nganti 19 April 1844, karo pratandha-pratandha dalan saka malaékat kapindho kang rawuh ing wektu iku lan terus nganti rawuhipun malaékat katelu ing 22 Oktober 1844—kita nduwèni rong periode kang loro-loroné diwiwiti lan dipungkasi kanthi rawuhipun sawijining malaékat. Sajarah saka kang kapisan nganti kang kapindho nggambaraké sajarah saka kang kapindho nganti kang katelu.

Sawijining paseksi kenabian manawa iki minangka panerapan sing sah kapanggih ing alfa lan omega saka panerapan kasebut. Rong garis sejajar sing ditrapaké bebarengan, lan wiwitan sarta pungkasan saka kaloro garis iku, nandhakaké rawuhipun sawijining malaekat. Banjur nalika garis-garis mau digabungaké, garis ing ndhuwur garis, dadi siji garis, wiwitané nandhakaké kuciwa kang kapisan lan pungkasané nandhakaké Kuciwa Agung. Bukti salajengipun kapanggih ing prinsip-prinsip alfa lan omega, kang nandhakaké manawa pungkasan iku luwih agung tinimbang wiwitan. Sawijining kuciwa alfa kang pungkasané tumeka ing Kuciwa Agung omega, nandhakaké unsur kang langkung alit lan kang langkung agung saka alfa lan omega.

Nalika kita miwiti ing 19 April 1844, (tekané malaékat kapindho sing nuntun marang tekané malaékat katelu ing 22 Oktober 1844); lan banjur kita uga miwiti garis kapindho ing 11 Agustus 1840, sing pungkasané ing 19 April 1844, kita nemokaké yèn kuciwa ing 19 April

1844 iku loro-loroné alpha lan omega saka garis kenabian sing kawujud kanthi nggabungaké garis kenabian saka malaékat kapisan lan kapindho.

Ing pungkasaning mangsa iku, malaékat katelu rawuh bebarengan karo malaékat kapindho, mangkono nggambarake 9/11, lan loro swarané malaékat kang kuwasa ing Wahyu pasal wolulas. Loro swara iku padha-padha dadi pesen malaékat kapindho lan katelu, lan loro malaékat mau padha sesentuhan siji lan sijiné ing 22 Oktober 1844, banjur padha ketemu maneh nalika loro sajarah iku digandhèngaké bebarengan baris demi baris. Nalika digandhèngaké kanthi cara mangkono, iku makili sajarah wiwit saka kuciwa kang kapisan tumeka kuciwa gedhé, lan tandha dalan ing tengahing sajarah mau ing jaman kaum Millerit yaiku pasamuwan kemah Exeter, ing ngendi kapratélakaké loro golongan wong sing nyembah, kang makili pambrontakan para prawan bodho ing pasemon iku, lan netepaké tandha dalan ing tengah minangka pambrontakan.

Pitu gludhug iku nglambangaké sajarah pesené malaékat kapisan lan kapindho kang kagandhèng dadi siji, baris demi baris, kang banjur nandhani sawijining sajarah wiwit saka kuciwane kang kapisan nganti tekan kuciwo gedhé ing sajroning sajarahé wong satus patang puluh papat ewu. Pangerten bab apa kang dilambangaké sacara nabi déning sajarah iku cocog kanthi pas karo pesen kang dilambangaké ana ing Daniel rolas minangka prakara kang kaségel nganti tumeka ing wekasaning jaman.

Panyinaon iki bakal kita terusaké ing artikel sabanjuré, nanging aku bakal nilar pérangan saka wahyu pungkasané Daniel sing mung ngrembug gambaran Daniel bab umaté Allah ing dina-dina wekasan. Wigatèkna, sajroning konteks kaidah panyebutan kapisan, manawa ing ayat siji Daniel klebu ing golongan wong-wong sing mangertèni wahyu iku. Bab kapisan sing kasebut ing wahyu iku yaiku sawijining gambaran ngenani Daniel minangka wong wicaksana sing mangertèni, lan sangang ayat pungkasan kabèh ngrembug bab wong-wong wicaksana sing mangertèni ing dina kaping rong puluh loro.

Ing taun katelu pamaréntahané Kores, raja ing Persia, ana sawijining prakara kapangandikakaké marang Dhanièl, kang jenengé sinebut Béltesyazar; lan prakara iku temen ana, nanging wektu kang katetepaké iku isih dawa; lan dhèwèké mangertèni prakara iku, sarta nduwèni pangertosan bab wahyu mau.

Ing dina-dina iku aku, Daniel, lagi nandhang kasusahan sajrone telung minggu kebak. Aku ora mangan roti kang enak, daging lan anggur ora mlebu ing tutukku, lan aku babar pisan ora njebadi awakku, nganti telung minggu kebak kalakon. Lan ing dina kaping patlikur ing sasi kapisan, nalika aku ana ing pinggir kali gedhé, yaiku Hiddekel; banjur aku ngangkat mripatku lan nyawang, lah,

ana sawiji wong kang ngagem mori linen, kang panggulune kasabuki emas murni saka Uphaz; badane uga kaya beril, lan pasuryane kados padhanging kilat, lan mripate kados damar geni, lan lengen-lengene sarta sikile warnane kaya tembaga kang wis dipoles, lan swaraning pangandikane kaya swaraning wong akèh.

Lan aku, Dhanièl, piyambakan kang nyumurupi wahyu iku; amarga wong-wong kang ana bebarengan karo aku padha ora nyumurupi wahyu iku; nanging gumeter kang banget tumiba marang dheweke, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké. Mulané aku katilar piyambakan, lan nyumurupi wahyu gedhé iki, lan ora ana kekuwatan kang kari ana ing aku; amarga kaéndahanku ing njero aku malih dadi rusak, lan aku ora nyimpen kakuwatan babar pisan.

Nanging aku krungu swaraning pangandikané; lan nalika aku krungu swaraning pangandikané, aku banjur tumiba ing sare kang jero kanthi pasuryanku nyembah ing lemah, pasuryanku tumuju marang bumi. Lah, ana tangan ndemèk aku, kang ngadegaké aku ing dhengkulku lan ing tapak tangané tanganku. Banjur dhèwèké ngandika marang aku,

He Dhanièl, wong kang banget kasnènan, mangertia tembung-tembung kang dakucapaké marang kowé, lan ngadega jejeg: amarga saiki aku dikongkon marang kowé.

Lan nalika dhèwèké wis ngandika tembung iki marang aku, aku ngadeg kanthi gumeter. Banjur dhèwèké ngandika marang aku,

Aja wedi, Daniel: awit wiwit dina kapisan nalika sira netepaké manahira kanggo mangertos lan ngasoraké dhiri ana ing ngarsané Allahira, tembungira wus kapireng, lan aku teka marga saka tembungira. Nanging pangéraning karajan Persia nahan aku sajroning selikur dina; nanging lah, Mikhaèl, salah siji saka para pangéran utama, teka nulungi aku; lan aku tetep ana ing kana bebarengan karo para ratu Persia.

Saiki aku teka kanggo ndadèkaké kowé mangertèni apa sing bakal nimpa bangsamu ing dina-dina wekasan; sebab wahyu iki isih kanggo pirang-pirang dina.

Lan nalika piyambakipun ngandika tembung-tembung mekaten marang aku, aku nundhukake pasuryanku tumuju ing lemah, lan aku dadi bisu. Lan, lah, ana siji kang kados patuladhanipun para putraning manungsa ndemek lambe-lambeku; banjur aku mbikak cangkemku lan matur, sarta ngandika marang piyambakipun ingkang jumeneng wonten ing ngajengku,

Dhuh gustining kawula, marga saka wahyu punika, kasusahan kawula sampun tumiba dhateng kawula, lan kawula sampun boten gadhah kakiyatan malih. Awit kadospundi abdi saking gustining kawula punika saged matur kaliyan gustining kawula punika?

amarga tumrap aku, sanalika iku uga ora ana kekuwatan maneh ana ing aku, sarta ambegan uga wis ora kari ana ing aku. Banjur rawuh maneh siji kang ndemek aku, kang rupa katoné kaya manungsa, lan Panjenengané nguwataké aku, sarta ngandika,

He manungsa kang kinasih banget, aja wedi: tentrem-rahayu mugi tumrap kowe, kuwatna, ya, kuwatna. Lan nalika piyambakipun sampun ngandika marang aku, aku dados kakuwataken, sarta matur, Dhuh gusti kula, mugi ngandika; awit panjenengan sampun ngiyataken kula. ...

Nanging kowe, he Daniel, tutupen pangandika iku, lan segelen kitab iku, nganti tekan ing mangsa wekasan: akeh wong bakal mrana-mrene, lan kawruh bakal saya tambah.

Banjur aku, Daniel, ndeleng, lah ana loro liyane ngadeg, siji ana ing sisih kéné pinggiring kali, lan sijiné ana ing sisih kana pinggiring kali. Lan ana siji ngandika marang wong kang kasandhangan mori lenan, kang ana ing sadhuwuring banyuning kali iku, “Suwene pira manèh tekan pungkasaning kaajaiban-kaajaiban iki?”

Lan aku krungu wong kang kasandhang mori lenan, kang ana ing sadhuwure banyuning kali iku, nalika ngangkat astane tengen lan astane kiwa marang langit, lan supaos dening Panjenengane kang gesang ing salawas-lawase manawa iku bakal kelakon sajroning sawatara mangsa, mangsa-mangsa, lan satengah; lan manawa panunggalane wis ngrampungake nyuyaraké kakuwatane umat suci, sakehing prakara iki bakal rampung.

Lan aku krungu, nanging aku ora mangerti; banjur aku matur, Dhuh Pangéranku, punapa badhé dados pungkasaning prekawis-prekawis punika?

Panjenengané banjur ngandika, “Lungaa, Daniel, awit pangandika iku katutup lan katetepaké nganggo segel nganti tekan wekasaning jaman. Akeh wong bakal disucekaké, lan diputihaké, lan diuji; nanging wong-wong duraka bakal tumindak duraka; lan ora ana siji waé saka wong-wong duraka sing bakal mangertèni; nanging wong-wong wicaksana bakal mangertèni.”

Lan wiwit wektu kurban saben dina iku dicabut, lan piala nistha kang ndadèkaké karusakan iku ditegakké, bakal ana sèwu rong atus sangang puluh dina.

Rahayu wong kang ngenteni, lan tumeka ing sewu telung atus telung puluh lima dina.

Nanging lungaa ing dalanmu nganti tekan wekasané; awit kowé bakal ngaso, lan bakal ngadeg ana ing pandumanmu ing pungkasaning dina-dina. Daniel 10:1–18; 12:4–13.